

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 59

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
16.	— Decret pentru constatarea vacanței unui post de membru al Guvernului.....	2
17.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 475 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865.....	3-4
	Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă	4-7

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru constatarea vacanței unui post de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), art. 100 alin. (1) și art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Radu Stroe, ministrul afacerilor interne, și se constată încetarea funcției acestuia de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 23 ianuarie 2014.

Nr. 16.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (3) și (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Gabriel Oprea, viceprim-ministru, ca ministru interimar al afacerilor interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 23 ianuarie 2014.

Nr. 17.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 475

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculăe	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Virgil Vieru în Dosarul nr. 4.307/291/2012 al Judecătoriei Roman, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 355D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.307/291/2012, **Judecătoria Roman a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865.**

Excepția a fost invocată de Virgil Vieru într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, în practică, au permis instanțelor judecătorești ce au soluționat cauza să interpreteze și să aplice greșit regulile referitoare la contestația la executare. S-a ajuns la o schimbare a obiectului cauzelor asupra cărora instanțele s-au pronunțat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, citând jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acesta apreciază că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate prin care să argumenteze încălcarea, prin textele de lege ce formează obiectul excepției, a dreptului la muncă și a protecției sociale a muncii, a exercitării căilor de atac, a accesului liber la justiție, a dreptului la apărare sau la instanțele judecătorești. Examinarea și aprecierea aspectelor de fapt învederate de aceasta revin instanței investite cu soluționarea

litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865, dispoziții ce au următoarea redactare:

— Art. 389: „*Dacă creditorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire, executarea se perimă de drept și orice parte interesată poate cere desființarea ei.*

În caz de suspendarea executării, termenul de perimare curge de la încetarea suspendării.

Dacă se face o nouă cerere de executare, se va face mai întâi, o nouă somație, la care nu se va mai alătura titlul ce se execută.”;

— Art. 403: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pierii sau depreciării, se va suspenda numai distribuția prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2 instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”;

— Art. 405: „*Dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia acțiunilor reale imobiliare, termenul de prescripție este de 10 ani.*

Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită.

Prin împlinirea termenului de prescripție orice titlu executoriu își pierde puterea executorie.”

Curtea observă că la data de 15 februarie 2013, au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) și (2) privind dreptul la apărare, art. 41 alin. (1) și (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 126 alin. (1), (2) și (3) privind instanțele judecătorești și în art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 389, 403 și 405 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Virgil Vieru în Dosarul nr. 4.307/291/2012 al Judecătoriei Roman.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Roman și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 479

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victorița Dinu în Dosarul

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, pe de o parte, aspectele semnalate de autorul excepției privesc chestiuni de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată. Pe de altă parte, din examinarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că autorul acesteia solicită modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate, în sensul în care terții ar trebui să aibă posibilitatea de a ataca în fața justiției hotărâri ale unor asociații la ale căror ședințe nu au avut dreptul să participe. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Așadar, Curtea constată că aspectele criticate nu reprezintă o problemă de constituționalitate, soluționarea acestora excedând competenței Curții Constituționale.

nr. 14.298/3/2013/a1 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 424D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Victorița Dinu a depus o cerere prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 426D/2013 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2)—(7) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei și Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților în Dosarul nr. 1.186/334/2013 al Judecătoriei Vatra Dornei.

Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 426D/2013 la Dosarul nr. 424D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 426D/2013 la Dosarul nr. 424D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că procedura criticată are rolul de a remedia lipsurile cererii de chemare în judecată și că partea nemulțumită are la dispoziție cererea de reexaminare împotriva măsurii dispuse.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 14.298/3/2013/a1, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă.**

Prin Sentința civilă nr. 630 din 22 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.186/334/2013, **Judecătoria Vatra Dornei a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2)—(7) din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Victorița Dinu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare, precum și de Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei și Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților într-un dosar având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare formulate împotriva unor încheieri prin care s-a dispus anularea unor cereri de chemare în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât se încalcă principiul preeminenței dreptului și dreptul la un proces echitabil, care impun o protecție concretă și efectivă a drepturilor celui care se adresează justiției astfel încât aceste drepturi să nu fie afectate în substanța lor.

Se arată că, deși dreptul de acces la o instanță comportă și unele limitări, totuși acestea nu trebuie să afecteze însăși esența dreptului protejat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Constituție prin art. 6, respectiv art. 21, printr-o abordare prea formalistă și printr-o interpretare nerezonabilă a unor condiții de formă a cererii de chemare în judecată sub sancțiunea anulării acesteia. Aplicarea unei asemenea sancțiuni este excesivă și disproporționată față de neregularitățile lipsite de însemnătate și care nu ar trebui să afecteze dreptul reclamantului în chiar substanța sa.

De altfel, orice condiționare formală nu trebuie să aducă atingere substanței dreptului, fiecare persoană având dreptul la o examinare efectivă și concretă a cauzei sale, fără a i se aduce atingere exercițiului dreptului de acces la instanță prin instituirea unor sancțiuni extreme pentru neregularități minore, lipsite de orice importanță în examinarea fondului cauzei și care ar putea fi remediate pe tot parcursul procesului, fără a aduce atingere principiului celerității procedurii judiciare.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, trebuie reținut și faptul că prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile acestui text „*prin care se sancționează cu nulitate absolută omisiunea de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs: «numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar» [...] apar ca un formalism inacceptabil de rigid, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării căii de atac și să restrângă nejustificat accesul liber la justiție*”.

Această decizie își păstrează actualitatea și trebuie extinsă și la cererea de chemare în judecată, cel puțin în ce privește „*codul unic de înregistrare ori codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar*” sau „*arăatarea dovezilor*” și depunerea înscrisurilor certificate conform originalului, „*numărul de exemplare*” ale cererii.

De altfel, o dispoziție a legii constatată ca fiind neconstituțională tot neconstituțională rămâne și dacă este reluată în conținutul altei legi.

În ce privește inegalitatea de tratament a părților, aceasta rezultă din dispozițiile procedurale privind cererile incidentale (art. 205 din Codul de procedură civilă — întâmpinarea; art. 209 — cererea reconvențională; art. 62 și 63 — intervenția principală și accesorie; art. 68 — intervenția forțată; art. 73 — chemarea în garanție ș.a.m.d.) care nu prevăd sancțiunea anulării acestora pentru lipsuri privind cuprinsul cererii, așa cum prevăd dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă în cazul reclamantului.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că prin instituirea procedurii de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată se tinde la remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă, să fie depusă în suficiente exemplare și să fie însoțită de înscrisurile probatorii invocate de parte, pentru ca, pe de o parte, părătul, la rândul său, să poată formula întâmpinarea în condițiile art. 205 din Codul de procedură civilă, iar, pe de altă parte, în cadrul cercetării procesului să nu mai existe impedimente referitoare la caracterul inform al cererii, de natură să conducă la prelungirea judecării.

În opinia instanței, nu se poate considera că instituirea unei astfel de proceduri este susceptibilă, prin sine, să paralizeze accesul la justiție ori să împiedice exercițiul dreptului la apărare, în condițiile în care partea este înștiințată, în prealabil, cu privire la neregularitățile cererii sale, fiindu-i acordat un termen rezonabil pentru remedierea acestora. Totodată, în măsura în care intervine sancțiunea anulării cererii, partea are la dispoziție o cale efectivă de atac, pentru verificarea legalității aplicării acestei sancțiuni procedurale, și anume cererea de reexaminare, conform art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Judecătoria Vatra Dornei și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că prin dispozițiile criticate care reglementează procedura regularizării cererii, legiuitorul a dorit disciplinarea părților dintr-un proces, cu atât mai mult cu cât acestea sunt

reprezentate/asistate de avocat. Astfel, se stabilește un cadru mult mai bine conturat al conținutului cererii introductive și se ajunge la respectarea principiului celerității.

Prin urmare, neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina unui reclamant privind completarea sau modificarea cererii de chemare în judecată în termenul prevăzut atrage anularea cererii de chemare în judecată, sancțiune care este în concordanță cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care prevăd dreptul persoanei aflate într-un proces să beneficieze de o judecată a cauzei sale într-un termen rezonabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere transmis în Dosarul nr. 426D/2013, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că sancțiunea prevăzută de art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă este dispusă de instanța de judecată în interesul unei bune judecări a cauzelor și a unei mai bune administrări a justiției, fără a se încălca prevederile din Legea fundamentală invocate de autoarea excepției.

Dispozițiile de lege criticate nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, posibilitatea instanței de judecată de a dispune măsuri în vederea completării ori modificării cererii de chemare în judecată neaducând atingere intereselor părților, ci, dimpotrivă, contribuind la evitarea tergiversării în soluționarea cauzei.

Astfel, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale cu respectarea dispozițiilor stabilite de lege, referitoare la întocmirea actelor de procedură, reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor reglementări care să prevină abuzurile servind unei bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură și nu sunt de natură a aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție a acestor drepturi.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acesta arată că procedura verificării cererii și regularizarea acesteia nu privește fondul cauzei deduse judecării, ci numai aspecte referitoare la elementele și condițiile pe care trebuie să le cuprindă/îndeplinească cererea de chemare în judecată.

În cazul în care se ajunge la anularea cererii de chemare în judecată, persoana interesată are posibilitatea să formuleze o nouă cerere care să îndeplinească condițiile prevăzute de lege, fără să i se opună puterea de lucru judecat. Acest lucru este posibil având în vedere că instanța de judecată nu s-a pronunțat asupra fondului cauzei, ci doar asupra unor aspecte care țineau de buna administrare a justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului transmis în Dosarul nr. 426D/2013, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în cele două dosare conexe, îl constituie dispozițiile art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 200 alin. (2)—(7) din Codul de procedură civilă. În realitate, analizând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea reține că autorii excepției de neconstituționalitate critică numai ipoteza normativă a art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, astfel încât, în conformitate cu jurisprudența sa, Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie asupra acestor texte legale.

Dispozițiile legale atacate au următoarea redactare:

— Art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă
„(2) Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantul i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).

(3) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție și în art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Procedura prevăzută de dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului și are drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit disciplinarea părților dintr-un proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil.

O astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare prevăzută de art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Mai mult, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor

procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (pentru același raționament, a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 142 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013). În acest sens sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmerts împotriva Suediei* (cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Elveției* (cererea nr. 6.916/75).

Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperatiile articolului 6 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

În ceea ce privește invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005, Curtea constată că aceasta nu își găsește aplicabilitatea în cauza de față, ea referindu-se la cererea de recurs. Cu acel prilej, Curtea a constatat că cele mai multe dintre elementele prevăzute în textul de lege atacat, și anume *domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul*, se regăseau în totalitate în actele dosarului în care s-a pronunțat hotărârea care făcea obiectul căii de atac, că nu erau indispensabile pentru identificarea acestei hotărâri și că nici nu erau menționate în dispozitivul hotărârii atacate.

Or, în ipoteza cererii introductive, aceste elemente trebuie să fie prezente.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în fața legii, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură persoanelor aflate în aceeași situație juridică, neputându-se reține încălcarea dispozițiilor constituționale menționate.

În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție și în art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

Referitor la dispozițiile art. 15 privind neretroactivitatea legii civile, Curtea constată că în motivarea excepției de neconstituționalitate nu s-a arătat cum anume se ajunge la încălcarea lor prin dispozițiile legale criticate, astfel încât Curtea nu se poate pronunța în privința lor.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Victorița Dinu în Dosarul nr. 14.298/3/2013/a1 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și de Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei și Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților în Dosarul nr. 1.186/334/2013 al Judecătoriei Vatra Dornei și constată că dispozițiile art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Judecătoriei Vatra Dornei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

